

chce, abych vám pomohl s prací tady. Se zachraňováním pitomců a podobně.“

Když Terri znovu zalétla pohledem k oknu, usmívala se. „Dostal jste mě. Dneska musím oznámit jednomu Endíkovým, že musejí nechávat víka na popelnících zavřená, a ne, mývaly střílet nebudeme.“ Znovu se na něho zadívala, na jeho ramena napínající bavlněnou košili. „Jste dost velký, takže když jim to povíte vy, možná poslechnou.“

„Je tu povoleno nosit palné zbraně, že?“ Mračil se. „A kdo jsou ‚Endíkoví‘?“

„Zbraně povolené nejsou. Jenomže sem přijíždějí dokonale rozumní lidé a popíjejí a paří a působí tolik problémů se vzduchovkami jako někdo s ráží dvanáct. *Endíkoví* je naše označení pro lidi, kteří sem přijíždějí na víkend. Taky máme Ročňáky a Hráče. Ročňáci jsou –“

„Nechte mě hádat. Zůstávají tu celý rok. Co nebo kdo jsou tedy Hráči?“

„Žijí někde jinde, ale léto tráví tady. Někteří jsou v důchodu, ovšem spousta z nich představují rodiny s jednou osobou, která vydělává peníze. Ta daná osoba je během týdne pryč.“

„A ti, co tu zůstanou, si rádi hrají?“

„Ano.“

„Máte pro ně nějaké aktivity?“

„Máme něco pro děti, ale dospělí se obvykle zabaví sami.“

Nate se na ni zadíval, Terri však upírala pohled přímo před sebe. Vysvětlovat mu, co Hráči dělají, by bylo příliš trapné.

„Hráči. Chápu.“

Terri postavila prázdný hrnek na stůl. „Povídal jste něco o třech týdnech?“

„Ano. Pak se vrátí Stacy. Má stánek na vašem festivalu a chce, abych jí ho připravil. Poslala stan a já ho mám postavit.“

Terri na něho zamrkala. „Stacy?“

Nate vstal a posbíral špinavé nádobí. „Moje snoubenka, Stacy Hartmanová. Teď je v Itálii, ale za tři týdny se vrátí, takže bych tu nezůstal moc dlouho.“ Otočil se a zamířil do kuchyně.

Terri seděla pár okamžiků naprosto bez hnutí. Jak moc může být někdo pitomý? Domnívala se, že tohohle muže poslali do jejího domu pro... No, pro *ni*.

Myslela si, že se její otec a jeho přítel, Kit Montgomery, tolik obávají o její naprostý a úplný nedostatek osobního života, že jí poslali dáreček. Jednoho vysokého nádherného muže zabaleného v mokrých plavkách. Bylo to tak očividné, že mu klidně mohli uvázat kolem krku i mašli.

Zabořila tvář do rukou. Pitomá a naivní. Žila ve vysněném světě plném úchvatných mužů postávajících na jejím prahu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Nate.

Zvedla oči. Sluneční světlo za ním mu kolem hlavy vytvářelo svatozář. Ta zatracená košile mu ladila s těma jeho zpropadenýma očima! Jezero ještě nikdy nebylo tak modré jako pohled tohoto chlapíka.

„Nic mi není,“ odpověděla. „Mám dneska plné ruce práce a jdu pozdě.“ Zvedla se. „Musím běžet. Jenom si potřebuju vzít svůj červený blok.“ Přešla k pohovce, aby se po něm poohlédla, ale když se otočila, stál u ní Nate tak blízko, že cítila teplo vycházející z jeho těla. *Nepodívala* se mu do očí. Místo toho držela hlavu skloněnou a o tři kroky ustoupila. „Blok. V kanceláři,“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

Otočila se, pospíšila si ke dveřím, odsunula je a roz-